До реєстр. № 14387

КОМІТЕТ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ
з питань Регламенту, депутатської етики та організації роботи Верховної Ради України

вул. М. Грушевського, 5, м. Київ, 01008, www.rada.gov.ua

ВИСНОВОК

на відповідність оформлення та реєстрації вимогам закону, Регламенту Верховної Ради України та прийнятим відповідно до них нормативно-правовим актам проекту Закону України «Про справедливу систему оплати праці в Україні», внесеного народними депутатами України Третьяковою Г.М. та іншими (всього 9 підписів) (реєстр. № 14387 від 19.01.2026)

Комітет на засіданні 23 лютого 2026 року (протокол № 256) розглянув, згідно з електронною резолюцією Голови Верховної Ради України Стефанчука Р.О. від 21 січня 2026 року (електронна картка документа (2099427), на відповідність оформлення та реєстрації вимогам закону, Регламенту Верховної Ради України та прийнятим відповідно до них нормативно-правовим актам, проект Закону України «Про справедливу систему оплати праці в Україні», внесеного народними депутатами України Третьяковою Г.М. та іншими (всього 9 підписів) (реєстр. № 14387 від 19.01.2026).

Як зазначено в пояснювальній записці до проекту Закону України (реєстр. № 14387), законопроект розроблено «на попит суспільства на справедливість та є комплексною спробою врегулювати систему оплати праці для усіх публічних службовців, зокрема на політичних посадах, забезпечити єдність та справедливість у підходах до визначення заробітних плат та зміцнити відповідальність держави перед своїми громадянами».

Законопроектом (реєстр. № 14387) пропонується внести зміни до Кодексу законів про працю України, законів України «Про колективні угоди та договори», «Про Кабінет Міністрів України», «Про державну службу», «Про статус народного депутата України», також до Регламенту Верховної Ради України та інших спеціальних законів про статус окремих категорій публічних службовців.

Відповідно до частини четвертої статті 93 Регламенту Верховної Ради України та предмета відання Комітету, визначеного Постановою Верховної Ради України «Про перелік, кількісний склад і предмети відання комітетів Верховної Ради України дев'ятого скликання» від 29 серпня 2019 року № 19-IX, проект Закону України (реєстр. № 14387) внесено на реєстрацію згідно з частиною першою статті 89, частиною другою статті 90 та частинами першою, другою і шостою статті 91 Регламенту Верховної Ради України, за підписом осіб, які мають право законодавчої ініціативи, з пропозицією щодо кандидатури доповідача на пленарному засіданні, пояснювальною запискою, порівняльною таблицею та електронним файлом.

Водночас, при оформленні законопроекту допущено деякі неточності техніко-юридичного характеру, а саме: автором законопроекту пропонується в підпункті 5 пункту 3 розділу VII «Прикінцеві та перехідні положення» законопроекту внести зміни до Закону України «Про Регламент Верховної Ради України», проте за структурою Закон України «Про Регламент Верховної Ради України» складається з двох пунктів і передбачає затвердження Регламенту Верховної Ради України та набрання чинності цим Законом. Відтак, зміни мають пропонуватися до Регламенту Верховної Ради України.

Також, пропонується внести зміни до Закону України «Про статус народного депутата України» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, № 3, ст. 17), проте, чинний Закон України діє в редакції Закону № 2328-III від 22.03.2001, ВВР, 2001, № 42, ст.212) (підпункт 8 пункту 3 розділу VII «Прикінцеві та перехідні положення»).

Крім цього, у Конституції України та у Регламенті Верховної Ради України застосовані інші терміни ніж запропоновані у законопроекті, зокрема: «Апарат Верховної Ради України», а не «Апарат органу законодавчої влади»; «народні депутати попередніх скликань», а не «колишні народні депутати України»; «члени Кабінету Міністрів України», а не «колишні міністри/заступники міністрів».

Комітет звернув увагу на те, що Регламент Верховної Ради України має універсальне скорочення для назви Комітету з питань Регламенту, депутатської етики та організації роботи Верховної Ради України – «комітет, до предмета відання якого належать питання регламенту» (наприклад частина сьома статті 48, частина п’ята статті 51, частина четверта статті 93 Регламенту Верховної Ради України), а не «Регламентний комітет Верховної Ради України», як це запропоновано у законопроекті.

До того ж, законопроект містить низку слів і словосполучень, які викладені стилістично неправильно, зокрема: «особа, що відпрацювала», «представники приватного сектору» (вочевидь йдеться про приватний сектор економіки), «бюджет ВРУ» тощо.

З питань, що належать до предмета відання Комітету, Комітет зазначив таке.

У пункті 5 розділу VII Прикінцеві та Перехідні положення законопроекту запропоновано зміни до Регламенту Верховної Ради України, а саме доповнити Регламент Верховної Ради України новою статтею 7^2 «Дорадча група експертів з питань оплати праці».

Як зазначено в частині першій цієї статті: «Дорадча група експертів з питань оплати праці утворюється при Голові Верховної Ради України з метою інформування суспільства щодо обґрунтованості умов та розмірів оплати праці осіб, що займають політичні посади та сприяння Верховній Раді України у встановленні умов і розмірів оплати праці народних депутатів України. Дорадча група здійснює свою діяльність відповідно до Конституції України, цього Закону та Положення про Дорадчу групу експертів (далі Положення), яке розробляється Регламентним комітетом Верховної Ради України за дорученням Голови Верховної Ради України та затверджується Верховною Радою України».

Відповідно до частини п’ятої статті 83 Конституції України порядок роботи Верховної Ради України встановлюється Конституцією України та Регламентом Верховної Ради України.

Своєю чергою, повноваження Голови Верховної Ради України визначено положеннями частини другої статті 88 Конституції України, частини першої статті 78 Регламенту Верховної Ради України. Так, Голова Верховної Ради України: веде засідання Верховної Ради України; організовує роботу Верховної Ради України, координує діяльність її органів; підписує акти, прийняті Верховною Радою України; представляє Верховну Раду України у зносинах з іншими органами державної влади України та органами влади інших держав; організовує роботу Апарату Верховної Ради України тощо.

Відтак, згідно з частиною другою статті 1 Регламенту Верховної Ради України, Регламент Верховної Ради України встановлює порядок підготовки і проведення сесій Верховної Ради України, її засідань, формування державних органів, визначає законодавчу процедуру, процедуру розгляду інших питань, віднесених до її повноважень, та порядок здійснення контрольних функцій Верховної Ради України. Особливості здійснення контрольних функцій Верховної Ради України у сферах національної безпеки і оборони визначаються Законом України «Про національну безпеку України».

Законопроектом (реєстр. № 14387) передбачається створення Дорадчої групи експертів з питань оплати праці саме як органу Верховної Ради України, при цьому зазначається, що вона утворюється «при Голові Верховної Ради України».

Крім того, Комітет привернув увагу до того, що формування органів Верховної Ради України передбачено Розділом ІІІ Регламенту Верховної Ради України, системний аналіз структури та змісту якого підтверджує, що до органів Верховної Ради України належать депутатські фракції (депутатські групи), коаліція депутатських фракцій у Верховній Раді України, Погоджувальна рада депутатських фракцій (депутатських груп), комітети Верховної Ради України, тимчасові спеціальні та тимчасові слідчі комісії Верховної Ради України. Рахункова палата та Уповноважений Верховної Ради України з прав людини є органами спеціальної конституційної компетенції Верховної Ради України.

Комітет зазначив, що всі вищезазначені органи Верховна Рада України формує, утворює/створює, обирає на виконання вимог Конституції України.

У частині другій нової статті 7^2 Регламенту Верховної Ради України автори передбачають, що Положення про Дорадчу групу експертів з питань оплати праці розробляє «Регламентний комітет Верховної Ради України» за дорученням Голови Верховної Ради України.

Комітет зауважив, що згідно з частиною другою статті 21, частиною першою статті 43 Закону України «Про комітети Верховної Ради України», а також частиною другою статті 43, частиною четвертою статті 93 Регламенту Верховної Ради України, Голова Верховної Ради України може дати доручення комітету Верховної Ради України з питань, віднесених до предмета його відання.

Також Комітет звернув увагу на взаємовиключність положень частини другої запропонованої статті 7^2 та пункту 1 частини двадцятої цієї статті.

Так, частиною другою статті 7^2 запропоновано, що «Положення про Дорадчу групу експертів (далі – Положення) розробляється Регламентним

комітетом Верховної Ради України за дорученням Голови Верховної Ради України та затверджується Верховною Радою України», водночас, пунктом 1 частини двадцятої цієї статті передбачається, що до повноважень самої Дорадчої групи експертів належить, зокрема, розроблення та ухвалення такого Положення.

Крім того, неправильно застосовано словосполучення «цього Закону», яке вживається в частині першій запропонованої статті 7^2, адже передбачається, що ця стаття стане складовою Регламенту Верховної Ради України, відтак не буде зрозумілим про який закон йдеться.

Серед іншого Комітет зауважив, що частиною третьою цієї статті передбачається, що, «Дорадча група діє у складі п'яти членів, які призначаються строком на два роки та беруть участь у її роботі в складі Апарату ВРУ та фінансуються за рахунок бюджету ВРУ».

Щодо цього Комітет звернув увагу, що відповідно до пункту 35 частини першої статті 85 Конституції України, до повноважень Верховної Ради України належить, зокрема, затвердження кошторису Верховної Ради України та структури її апарату. Тому у разі реалізації зазначеного вище положення в межах видатків, визначених Державним бюджетом України на відповідний рік, кошторисом Верховної Ради України має бути передбачено необхідне фінансування.

Відповідно до пункту 2 частини двадцятої нової статті 7^2 серед повноважень Дорадчої групи експертів належатимуть, зокрема, розроблення та ухвалення методології визначення умов і розмірів оплати праці осіб на політичних посадах, розгляд та аналіз нормативно-правових актів з питань оплати праці та підготовка пропозицій щодо внесення змін до них в установленому порядку.

З приводу зазначених пропозицій Комітет привернув увагу до того, що відповідно до статті 6 Конституції України державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову.

Своєю чергою, згідно зі статтею 113, пунктом 3 частини першої статті 116 Конституції України, пунктом 3 частини першої статті 2 Закону України «Про Кабінет Міністрів України», Кабінет Міністрів України є вищим органом в системі органів виконавчої влади, який забезпечує, зокрема, проведення політики у сферах праці й зайнятості населення, соціального захисту, формування та реалізація якої (політики), серед іншого, охоплює встановлення мінімальної заробітної плати, регулювання тарифної системи тощо. У той час, як статус народного депутата України, згідно з Конституцією України, визначається спеціальним Законом України «Про статус народного депутата України», яким, зокрема, встановлюються гарантії його трудових прав.

На особливостях у підході до питання оплати праці народних депутатів України наголошував Конституційний Суд України, у рішенні якого від 29.01.2008 № 2-рп/2008, зокрема, зазначено: «Відповідно до положень статті 1 Закону України «Про статус народного депутата України» народний депутат України є представником Українського народу у Верховній Раді України і уповноважений ним протягом строку, на який його обрано, здійснювати відповідні повноваження, передбачені Конституцією України і законами

України. Перебування особи на посаді народного депутата України є реалізацією права громадянина України брати участь в управлінні державними справами. Це право не можна ототожнювати з правом на працю, оскільки воно має політичний характер і обумовлене належністю до громадянства держави Україна. Реалізація права бути обраним до органів державної влади (пасивне виборче право), на відміну від реалізації права на працю, безпосередньо не залежить від волі особи»[1].

Верховна Рада України, як орган законодавчої влади, для здійснення законопроектної роботи, підготовки і попереднього розгляду питань, віднесених до її повноважень, виконання контрольних функцій відповідно до Конституції України створює з числа народних депутатів України комітети Верховної Ради України. Зокрема, попередній розгляд та опрацювання законодавчих змін, що стосуються державної політики у сфері регулювання трудових відносин та зайнятості населення, аналіз практики застосування законів України у цій сфері, здійснює відповідний комітет Верховної Ради України (у поточному скликанні – з питань соціальної політики та захисту прав ветеранів).

Враховуючи зазначене вище, Комітет зауважив, що запропоновані зміни до Регламенту Верховної Ради України щодо утворення та визначення статусу Дорадчої групи експертів з питань оплати праці не належать до питань порядку роботи Верховної Ради України, що регулюються Регламентом Верховної Ради України.

Крім того, в законопроекті (реєстр. № 14387) запропоновано зміни і до Закону України «Про статус народного депутата України».

Відповідно до нової редакції частини першої статті 33 Закону України «Про статус народного депутата України» запропоновано виключити положення щодо визначення Верховною Радою України розміру посадового окладу народного депутата України (як це наразі здійснюється у порядку реалізації чинної редакції частини першої статті 33 Закону України «Про статус народного депутата України» згідно з Постановою Верховної Ради України «Про фінансове забезпечення діяльності народних депутатів України» від 7 грудня 2017 року № 2240-VIII), натомість передбачити, що оплата праці народного депутата України здійснюється у вигляді грошової винагороди.

Комітет звернув увагу на те, що зміст редакції частини першої статті 33 Закону України «Про статус народного депутата України», що пропонується у проекті Закону (реєстр. № 14387) та порівняльній таблиці до нього відрізняється: в запропонованій законопроектом редакції оплата праці народного депутата України здійснюється у формі грошової винагороди, що виплачується виключно у вигляді посадового окладу, тоді як у порівняльній таблиці зміст цього положення не містить словосполучення «що виплачується виключно у вигляді посадового окладу».

---

[1] Про що зазначав Комітет в ухваленому роз'ясненні щодо норм Закону України «Про статус народного депутата України» у контексті застосування окремих положень Закону України «Про Державний бюджет України на 2019 рік» (ухвалене на засіданні Комітету 18 грудня 2018 року (протокол № 137) https://reglament.rada.gov.ua/news/dijaln_komit/rozzyasnennya/73830.html

Новою редакцією частини першої статті 33 Закону України «Про статус народного депутата України» пропонується визначати граничний річний розмір грошової винагороди відповідно до рівня, встановленого «Виконавчим табелем», що додається до Закону України «Про справедливу систему оплати праці в Україні», а також передбачити, що оплата праці народним депутатам України здійснюється один раз на місяць; розмір оплати буде пропорційним участі народного депутата у голосуваннях на пленарних засіданнях Верховної Ради України, а також його присутності на засіданнях комітетів, тимчасових спеціальних та тимчасових слідчих комісій Верховної Ради України.

З цього приводу Комітет зазначив, що ініціатори законопроекту пропонують замінити грошовою винагородою (що за своєю природою є оплатою праці за виконану роботу) одну із складових щомісячної заробітної плати народного депутата України – його посадовий оклад. Попри це залишаються без змін ті положення Закону України «Про статус народного депутата України», відповідно до яких передбачається виплата народному депутату України заробітної плати (народний депутат України отримує щомісячно заробітну плату з дня початку депутатських повноважень відповідно до частини четвертої статті 33; народному депутату України протягом всього строку виконання депутатських повноважень щомісячно відшкодовуються витрати, пов'язані з виконанням депутатських повноважень, у розмірі місячної заробітної плати народного депутата України, що не підлягають оподаткуванню, – відповідно до частини четвертої статті 32); а також ті положення Регламенту Верховної Ради України, у яких зазначається про заробітну плату народного депутата України (підстав її нарахування за час участі у пленарних засіданнях Верховної Ради України – відповідно до частини четвертої статті 26; виплата заробітної плати народного депутата України Голові Верховної Ради України у разі припинення ним виконання посадових обов'язків Голови Верховної Ради України – відповідно до частини п’ятої статті 77).

Таким чином, запропоновані у такий спосіб зміни не дають чіткого розуміння різниці між грошовою винагородою, що має виплачуватися виключно у вигляді посадового окладу, та заробітної плати народного депутата України, щомісячна виплата якої залишатиметься актуальною відповідно частини четвертої статті 33 Закону України «Про статус народного депутата України».

Редакція статті 33 Закону України «Про статус народного депутата України» (у разі прийняття запропонованих змін) передбачатиме оплату праці народного депутата України у формі грошової винагороди, а також отримання щомісячно заробітної плати.[2]

---

[2] Відповідно до статті 1 «Визначення термінів» законопроекту (реєстр. № 14387) запропоновано наступні визначення: заробітна плата – грошова винагорода або грошове забезпечення, які здійснюються у грошовому виразі та виплачуються роботодавцем працівникові або особі, що перебуває на публічній службі; грошова винагорода (забезпечення) – це вид заробітної плати, що виплачується особам, які займають посади на публічній службі.

Якщо у контексті проекту Закону (реєстр. № 14387) – це тотожні поняття, то в змінах до Закону України «Про статус народного депутата України» варто використати єдину термінологію, а також виключити положення тих статей чинної редакції, що по суті повторюють запропоновані зміни (до прикладу, щодо термінів виплати заробітної плати: оплата праці народним депутатам України (у формі грошової винагороди) здійснюється один раз на місяць (запропонована редакція частини першої статті 33), народний депутат України отримує щомісячно заробітну плату з дня початку депутатських повноважень (частина четверта статті 33).

Наразі гарантії здійснення народним депутатом України своїх повноважень (з урахуванням особливостей його правового статусу) передбачають встановлення окремих доплат та виплату компенсацій, право на які визначено законодавством, зокрема, за науковий ступінь, за почесне звання, за роботу з відомостями, що становлять державну таємницю. У разі прийняття запропонованих змін такі види доплат чи компенсації будуть скасовані.

Не забезпечено також системний підхід у визначенні розміру щомісячної грошової винагороди народному депутатові України, що відповідно до запропонованої редакції абзацу другого частини першої статті 33 Закону України «Про статус народного депутата України» має розраховуватися пропорційно до участі народного депутата у голосуваннях на пленарних засіданнях Верховної Ради України, а також до його присутності на засіданнях комітетів, тимчасових спеціальних та тимчасових слідчих комісій Верховної Ради України. Поряд з цим, не запропоновано зміни до частини четвертої статті 26 Регламенту Верховної Ради України щодо підстав нарахування народному депутату України заробітної плати за дні пленарних засідань Верховної Ради України – участі народного депутата України не менше як в 70 відсотках голосувань на кожному пленарному засіданні.

Потребує уточнення також чинна редакція частини четвертої статті 32 Закону України «Про статус народного депутата України», відповідно до якої народному депутату України протягом всього строку виконання депутатських повноважень щомісячно відшкодовуються витрати, пов'язані з виконанням депутатських повноважень, у розмірі місячної заробітної плати народного депутата України, що не підлягають оподаткуванню.

Для реалізації вказаних положень у визначенні розміру компенсації витрат, пов'язаних з виконанням депутатських повноважень, базою є заробітна плата народного депутата України – члена комітету (що складається з посадового окладу народного депутата України – 10 прожиткових мінімумів, встановлених для працездатних осіб, та визначеної відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 20 квітня 2016 року № 304 «Про умови оплати праці посадових осіб, керівників та керівних працівників окремих державних органів, на яких не поширюється дія Закону України «Про державну службу» (із змінами, внесеними постановою Кабінету Міністрів України від 6 квітня 2022 року № 406) надбавки у розмірі 100 відсотків посадового окладу. Тобто розмір такої компенсації є однаковим для кожного народного депутата України.

Запропонованими змінами розмір заробітної плати народного депутата України не буде визначатись відповідно до посади (окремо для народного депутата України – члена комітету). Поряд з цим, розмір грошової винагороди (в межах річної граничної величини) буде залежати від участі народного депутата України у голосуваннях на пленарних засіданнях Верховної Ради України, а також від його присутності на засіданнях комітетів, тимчасових спеціальних та тимчасових слідчих комісій Верховної Ради України. Відтак, залишається не врегульованим питання базового розміру грошової винагороди (заробітної плати) для визначення розміру компенсації витрат, пов’язаних з виконанням депутатських повноважень (чи для кожного народного депутата України вона буде відповідати його місячній грошовій винагороді, чи вона буде

відповідати щомісячному розміру загального річного фонду його грошової винагороди (одна дванадцята від встановленого Виконавчим табелем граничного річного розміру).

Комітет також звернув увагу на те, що у разі внесення запропонованих законопроектом (реєстр. № 14387) змін до частини першої статті 33 Закону України «Про статус народного депутата України» буде передбачено виплату грошової винагороди, тоді як для реалізації окремих положень цього Закону, якими передбачено інші основні гарантії діяльності народних депутатів України, зокрема, забезпечення Голови Верховної Ради України, його Першого заступника та заступника коштами на представницькі цілі, базою для розрахунку є посадовий оклад (частина перша статті 28).

Таке ж застереження варто зробити щодо запропонованої редакції нової частини дев'ятої статті 33 Закону України «Про статус народного депутата України», відповідно до якої базою для визначення розміру матеріальної допомоги, що має надаватися народному депутату України, який потрапив у складні життєві обставини та у зв'язку з сімейними обставинами, пропонується застосовувати посадовий оклад (тоді як у зв'язку із новою редакцією частини першої статті 33 Закону передбачатиметься виплата грошової винагороди, а відповідно до частини четвертої статті 33 цього Закону, до якої зміни не пропонуються, – щомісячна виплата заробітної плати).

Щодо запропонованих законопроектом (реєстр. № 14387) змін, що передбачають виключення частини сьомої статті 33 Закону України «Про статус народного депутата України» (відповідно до чинної редакції якої: народний депутат України безкоштовно забезпечується медичним обслуговуванням), Комітет зазначив таке.

Згідно з частиною третьою статті 49 Конституції України держава створює умови для ефективного і доступного для всіх громадян медичного обслуговування. У державних і комунальних закладах охорони здоров'я медична допомога надається безоплатно.

Кожен громадянин України має право на охорону здоров'я, що передбачає, зокрема, кваліфіковану медичну допомогу, включаючи вільний вибір лікаря, вибір методів лікування відповідно до його рекомендацій і закладу охорони здоров'я (пункт д) частини першої статті 6 Основ законодавства України про охорону здоров'я).

Таким чином народний депутат України може реалізувати право на отримання безоплатної медичної допомоги і без запропонованих законопроектом змін (до частини сьомої статті 33 Закону України «Про статус народного депутата України»).

Відповідно до запропонованих законопроектом (реєстр. № 14387) новел передбачено визначення розміру грошової винагороди відповідно до рівня, встановленого Виконавчим табелем, що додається до Закону України «Про справедливу систему оплати праці в Україні». Так, серед додатків до законопроекту посада народного депутата України належатиме до II рівня Виконавчого табеля, максимальний (граничний) розмір річної заробітної плати

за яким становитиме 1 700 000,0 грн. (або ж у місячному еквіваленті – 141 667,0 грн.)

У визначенні розміру заробітної плати народного депутата України (чи грошової винагороди, чи посадового окладу, оскільки законопроектом не надано єдиного визначення форми оплати праці) Закон набиратиме чинність з 1 січня 2027 року.

У порівнянні з поточним 2026 роком (виходячи з встановленого Законом України «Про Державний бюджет України на 2026 рік» прожиткового мінімуму для працездатних осіб та посадового окладу народного депутата України – члена комітету, визначеного відповідно до Постанови Верховної Ради України «Про фінансове забезпечення діяльності народних депутатів України»), щомісячний розмір заробітної плати народного депутата України з 1 січня 2027 року має зрости більше, як у 2 рази.

Від розміру заробітної плати народного депутата України також залежить розмір єдиного соціального внеску (22% від бази нарахування – фонду оплати праці), а також розмір компенсації витрат, пов'язаних з виконанням депутатських повноважень (частина четверта статті 32 Закону України «Про статус народного депутата України»), видатки на які також зростуть пропорційно збільшенню місячного розміру заробітної плати народного депутата України.

Відповідно до запропонованої нової редакції частини дев'ятої статті 33 Закону України «Про статус народного депутата України» пропонується надавати народному депутату України матеріальну допомогу (у певних випадках, визначених Законом), розмір якої також буде визначатися відповідно до посадового окладу (переважно – одного посадового окладу).

Враховуючи особливості бюджетної класифікації видатків Державного бюджету України та їх розподілу за бюджетними програмами в розрізі головного розпорядника бюджетних коштів – Управління справами Апарату Верховної Ради України видатки на реалізацію запропонованих змін мають бути передбачені у Державному бюджет України та у кошторисі Верховної Ради України на наступний бюджетний рік (за бюджетними програмами 0111010 «Здійснення законотворчої діяльності Верховної Ради України» та 0111020 «Обслуговування та організаційне, інформаційно-аналітичне, матеріально-технічне забезпечення діяльності Верховної Ради України»).

Проте, жодних розрахунків щодо реалізації запропонованих змін (зокрема, до Закону України «Про статус народного депутата України» та до Регламенту Верховної Ради України) не надано. Своєю ж чергою у пояснювальній записці до проекту Закону (реєстр. № 14387) у розділі фінансово-економічного обґрунтування зазначається, що законопроект не передбачає змін обсягів фінансування та не впливає на встановлений рівень оплати праці осіб, які перебувають на публічній службі. Навпаки, його реалізація сприятиме економії бюджетних коштів та/або збільшенню доходів державного бюджету за рахунок встановлення максимальних (граничних) розмірів річної оплати праці

відповідно до рівнів Виконавчого табеля. Усі суми, що перевищуватимуть граничні показники, підлягатимуть обов'язковому перерахуванню до державного бюджету.

Реалізація окремих змін, запропонованих до Закону України «Про статус народного депутата України» та до Регламенту Верховної Ради України, потребуватиме також відповідних змін до підзаконних нормативно-правових актів.

Зокрема, нова редакція абзацу четвертого частини третьої статті 34 Закону України «Про статус народного депутата України» передбачатиме, що на помічників-консультантів народного депутата України, що прикріплюються для кадрового та фінансового обслуговування до Апарату Верховної Ради України, «не розповсюджуються правила трудового розпорядку, встановлені для посадових, службових осіб та технічного персоналу Апарату Верховної Ради України», тоді як відповідно до частини другої статті 2.2 Положення про помічника-консультанта народного депутата України, затвердженого Постановою Верховної Ради України, на помічників-консультантів народного депутата України, які прикріплені для кадрового та фінансового обслуговування до Апарату Верховної Ради України, поширюється дія розділів III, VI та VII Правил внутрішнього трудового розпорядку для працівників Апарату Верховної Ради України.

У разі зміни підходів щодо оплати праці народних депутатів України втрачає актуальність Постанова Верховної Ради України «Про фінансове забезпечення діяльності народних депутатів України» від 7 грудня 2017 року № 2240-VIII, оскільки не буде необхідності визначення посадових окладів народних депутатів України, яке буде здійснюватися (згідно із запропонованими змінами) відповідно до «Виконавчого табеля». За таких умов залишиться не врегульованим питання визначення фонду оплати праці помічників-консультантів народного депутата України, що наразі є предметом правового регулювання зазначеної Постанови.

Також, враховуючи запропоновану законопроектом норму щодо затвердження комітетом, до предмета відання якого належить питання регламенту, Положення до Дорадчу групу експертів, варто буде змінити перелік питань предмета відання згаданого комітету (у поточному скликанні Верховної Ради України – внести зміни до Постанови Верховної Ради України «Про перелік, кількісний склад і предмети відання комітетів Верховної Ради України дев'ятого скликання»).

Відповідно до частини четвертої статті 93 Регламенту Верховної Ради України комітет, до предмета відання якого належать питання регламенту, ухвалює експертний висновок на відповідність оформлення та реєстрації вимогам закону, Регламенту Верховної Ради України та прийнятим відповідно до них нормативно-правовим актам.

Враховуючи вищевикладене, керуючись частиною четвертою статті 93 Регламенту Верховної Ради України, Комітет ухвалив експертний висновок на проект Закону України «Про справедливу систему оплати праці в Україні», внесений народними депутатами України Третьяковою Г.М. та іншими

(всього 9 підписів) (реєстр. № 14387 від 19.01.2026), та прийняв рішення направити його Комітету з питань соціальної політики та захисту прав ветеранів, який визначено головним з підготовки і попереднього розгляду цього законопроекту.

Голова Комітету С.В.КАЛЬЧЕНКО

ЄАС ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ
Підписувач: Кальченко Сергій Віталійович
Сертифікат: 3FAA9288358EC003040000002A0931008324DC00
Дійсний до: 02.12.2026 0:00:00

Апарат Верховної Ради України
04-28/15-2026/38572 від 23.02.2026
2157252